

Ugoditi Bogu

“Moramo biti na oprezu kako ne bismo uvrijedili Boga neuzvraćanjem u potpunosti na njegovu ljubav. Perfekcionista je, naprotiv, u strahu kako će naljutiti Boga jer ne postupa uvijek dovoljno dobro.” Novi članak o kršćanskom životu.

16.05.2019.

U vrijeme građanskog rata u Španjolskoj, nakon što je nekoliko mjeseci proveo skrivajući se na različitim mjestima, sveti Josemaria je odlučio napustiti Madrid. Morao je

otići nekamo gdje mu život neće biti neprestano u opasnosti; gdje će moći nastaviti svoje apostolsko djelovanje. Sa grupom svojih duhovnih sinova na opasnom putovanju prešao je Pirineje i stigao u Andoru. Nakon što je prošao Lourdes, uputio se prema Pamploni, gdje mu je biskup izrazio dobrodošlicu i ponudio smještaj. Nakon što je stigao, u vrijeme Božića 1937., povukao se u osamu. U jakom nastojanju u molitvi zapisao je: “Meditacija: puno hladnoće. Prvi, jedini čisti doživljaj bila je dječja želja ‘učiniti moga Boga-Oca sretnim kada mi bude sudio.’ I onda, snažan vapaj: ‘Isuse, reci mi nešto!’, ponovivši to više puta, pun tuge zbog svoje unutarnje hladnoće. I molitva mojoj Majci na nebu, ‘Mama!’, i anđelima čuvarima; i mojoj djeci koja već uživaju u Gospodinu. I potom, puno suza i plača... i molitva. Odluke: ‘živjeti vjeru dosljedno, u svakodnevnom životu.’”

Ovo su intimne zabilješke u kojima s puno strasti zapisuje svoje duboke osjećaje i privrženost, stanje svoje duše: hladnoća, suze, snažne želje... Traži utočište u svojim Ljubavima: Bogu Ocu, Isusu, Mariji. Vrlo iznenađujuće, usred velike nevolje kroz koju je prolazio u to vrijeme, donio je odluku koja možda izgleda beznačajna: živjeti vjeru dosljedno, u svakodnevnom životu. Ovo je nesumnjivo jedna od velikih vrlina svetog Josemarije: usklađivanje dubokog i revnog odnosa prema Bogu s vjerom u svakodnevnom borbama, u običnim stvarima koje možda mogu izgledati potpuno beznačajnim.

Rizik za one koji žele udovoljiti Bogu

Udovoljiti nekome ili ražalostiti, razočarati ga krajnje su suprotnosti. Kada smo spremni voljeti Boga i udovoljavati mu, sasvim je prirodno

ako smo u strahu da bismo ga mogli razočarati. Ali strah ponekad može u našem umu i srcima raspiriti upravo ono što nastojimo izbjeći. Štoviše, strah je negativan osjećaj, koji ne može biti temelj ispunjenom životu. Možda je upravo to razlog zbog čega se u Svetom Pismu izraz ‘ne boj se’ ponavlja, u različitim varijantama, 365 puta. Kao da nam se želi poručiti kako zapravo to Gospodin želi; da budemo slobodni od straha, svaki dan u godini.

U svojem prvom pastoralnom pismu, Otac nam je ukazao na određeni oblik straha. Ohrabrio nas je na “izražavanje kršćanskog života ne brkajući ga sa savršenstvom; na poučavanje drugih kako živjeti i prihvaćati slabosti, svoje i tuđe, prakticirajući, sa svim posljedicama, dnevni stav prepuštanja Božjoj volji utemeljen na božanskom posinjenju.” Osoba koja nastoji u posvećivanju svoje svakodnevnice,

boji se kako ne bi uvrijedila Boga neuzvraćanjema Njegovu ljubav u potpunosti. Perfekcionista je, naprotiv, u strahu da će naljutiti Boga jer ne postupa uvijek dovoljno dobro. Svetost nije isto što i savršenstvo iako ih ponekad brkamo.

Koliko često se naljutimo na sebe kad vidimo kako smo dopustili da nas ponesu strasti, kako smo ponovno sagriješili, kako smo slabi u izvršavanju najobičnijih odluka. Naljutimo se i pomislimo kako je Bog razočaran; gubimo nadu; sumnjamo kako nas On ne voli; sumnjamo u to da možemo vjerodostojno sudjelovati u Njegovom životu. Tuga nas obuzima, obuzima naše srce. ***U takvim prilikama, moramo se sjetiti kako je tuga saveznik neprijatelja, kako nas ne približava Bogu, nego nas, naprotiv, udaljava od Boga. Brkamo svoju ljutnju i izljev gnjeva te mislimo kako je taj naš***

osjećaj zapravo Božje razočaranje u nas. Naravno, sve ovo ne proizlazi iz naše ljubavi prema Njemu, već iz našeg ranjenog ega; iz naše neprihvaćene krhkosti.

Kada čitamo Isusove riječi u Evandjelju: “ Budi savršen”, želimo slijediti ovaj poziv, utemeljiti svoj život na njemu. Pri tome se izlažemo riziku da ga protumačimo kao: “Čini sve savršeno.” Možemo čak i posumnjati kako nećemo udovoljiti Bogu ako u svojim djelima nismo uvijek savršeni; kako nismo pravi apostoli. Ali Isus odmah pojašnjava značenje svojih riječi: *Budite, dakle savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski* (Mt 5,48). Radi se o savršenstvu koje nam Bog nudi čineći nas sudionicima u svojoj božanskoj prirodi: savršenost vječne Ljubavi, najveće Ljubavi; “Ljubavi koja pokreće Sunce i ostale zvijezde”, iste Ljubavi koja nas je stvorila kao slobodna bića i spasila nas *dok još*

bijasma grešnici (Rim 5,8). Za nas biti savršen znači živjeti kao Božja djeca, svjesni svog značaja u Njegovim očima; ne gubeći nikad nadu niti radost, koja proizlazi iz spoznaje kako smo djeca tako dobrog Oca.

Suočeni s opasnošću perfekcionizma, morali bismo se sjetiti kako udovoljiti Bogu nije u našoj moći, nego u Njegovoj. *U ovom je ljubav: ne da smo mi ljubili Boga, nego - On je ljubio nas* (1 Iv 4,10). Zato ne bismo nikad smjeli govoriti Bogu na koji način On mora reagirati u našem životu. Mi smo stvorenja te stoga moramo naučiti poštivati Njegovu slobodu ne nametajući Bogu svoje stavove o tome zašto bi ili ne bi trebao voljeti nas. U stvari, On je nama pokazao svoju Ljubav te je stoga prvo što od nas očekuje dozvoliti Mu da nas voli, na svoj način.

Bog nas doista voli

Zašto je tako teško razumjeti Božju logiku? Zar nemamo dovoljno primjera o tome koliko je Bog Otac voljan usrećiti nas? Zar se Isus nije opasao ručnikom kako bi oprao noge apostolima?

Kao što je sveti Pavao zapisao, ta Bog ni svojega Sina nije poštedio kako bi nama omogućio vječnu sreću (pogledaj Rim 8,32). Htio nas je ljubiti najjačom mogućom Ljubavi, do potpune krajnosti. Ipak, ponekad pomislimo kako će nas Bog voljeti samo ako “zaslužujemo” ili “smo dostojni”. Potpuno paradoksalno. Mora li malo dijete “zaslužiti” roditeljsku ljubav? Možda se zapravo tražimo u tom nastojanju kako bismo dokazali da je “zaslužujemo”. Možda je to susret s našom nesigurnosti, našom potrebom za stabilnim, čvrstim referentnim točkama, koje tražimo u svojim djelima, svojim idejama, u svojem doživljaju stvarnosti.

Ali jedino što zapravo moramo učiniti jest pogledati u Boga, koji je naš Otac, i osloniti se na Njegovu Ljubav. Za vrijeme Isusovog krštenja, kao i kod Preobrazbe, glas Boga Oca nam govori kako je zadovoljan svojim Sinom. Mi smo također bili kršteni; kroz Njegovu smo Muku sudionici u Njegovom životu, u Njegovim zaslugama, u Njegovoj milosti. Kao rezultat toga, Bog Otac može na nas gledati sa zadovoljstvom, s ushitom. Euharistija nam prenosi, između ostalog, vrlo jasnu poruku o Božjim osjećajima za nas: Njegovu potrebu za bliskošću s nama; Njegovu strpljivost da nas čeka onoliko dugo koliko je potrebno; Njegovu čežnju za intimnošću; čežnju za ljubavi, čežnju za našim odgovorom na Njegovu ljubav.

Borba duše u ljubavi

Spoznaja o Božjoj Ljubavi najveći je poticaj na ljubav. Shodno tome,

“primarni razlog evangelizacije jest Isusova ljubav koju smo primili, iskustvo spasenja koje nas otvara za još više Njegove ljubavi.” Ovo nisu apstraktne ideje. Ovo se očituje u toliko primjera, kao u slučaju opsjednutog u gerazenskom kraju koji je, nakon što ga je Isus oslobodio, vidjevši kako ga njegovi sugrađani odbijaju, *molio ga da bude uza nj* (Mk 5,18). Vidimo to i kod Bartimeja, koji nakon što je bio izliječen od sljepoće, *uputi se za njim* (Mk 10, 52). Konačno, isto vidimo i kod Petra, koji spoznavši dubinu Isusove Ljubavi, njegovu snagu opraštanja i povjerenja, tek nakon što ga je izdao, može slijediti njegov poziv: *Idi za mnom!* (Iv 21,19). ***Spoznaja Božje Ljubavi najsnažniji je poticaj na kršćanski život.*** To je izvorište naše ustrajnosti.

Sveti Josemaria nas je ohrabrio na razmatranje o ovome temeljeći to na činjenici kako smo Božja djeca:

“Djeca... Kako se samo nastoje dostojno ponašati u prisutnosti svojih roditelja. A djeca kralja, u prisutnosti njihovog oca kralja, kako tek nastoje odraziti kraljevsko dostojanstvo! A ti? Zar ne razumiješ kako si uvijek u prisutnosti velikog Kralja, tvog Boga Oca?” Božja prisutnost ne ispunjava njegovu djecu strahom. Čak niti onda kada posrnu. On nam sam želi reći, na najjasniji mogući način, da i onda kada posrnemo, On čeka na nas. Jednako kao i otac u prispodobi; nestrpljivo iščekuje susret s nama, čim mu dopustimo, kako bi nas zagrljio i izljubio (Lk 15,20).

Suočeni s mogućim strahom kako ćemo ražalostiti Boga, možemo se zapitati: ujedinjuje li me ovaj strah s Bogom, potiče li me na razmišljanje o Njemu? Ili usmjerava moju pažnju na mene samog: na moja očekivanja, moju borbu, moja postignuća? Upućuje li me to na Boga kako bih

kod svete ispovijedi molio za oprost? Ispunja li me radošću kada spoznam da mi On oprašta ili mi to oduzima nadu? Potiče li me to na ponovni početak, u radosti - ili me zatvara u mojoj tuzi, u mojem osjećaju bespomoćnosti; u frustraciji koja nastaje u mojem oslanjanju na svoju snagu... I na rezultate koje ja sam “postižem”?

Marijin osmijeh

Ovo možemo bolje razumjeti uz pomoć događaja iz života svetog Josemarije. Jedna od zabilješki o njegovom unutarnjem životu koju je zapisao kako bi svoju zadaću duhovnog voditelja učinio lakšom. Iako je malo dulja, vrijedno ju je citirati u cijelosti:

“Kao i obično kada sam molio za to u poniznosti, bez obzira na vrijeme odlaska u krevet, ovo jutro sam se probudio iz dubokog sna; kao da me je netko dozvao, potpuno siguran

kako je vrijeme da ustanem. Sasvim sigurno, bilo je petnaest do šest. Prošle noći, također kao i obično, zamolio sam Gospodina da mi dade snage nadjačati lijenost u vrijeme ustajanja; i to zato što (ovo ispovijedam sa stidom) nešto potpuno beznačajno zna postati nevjerojatno teško za mene; i ima dana kada, usprkos nadnaravnom pozivu, ostajem u krevetu još neko vrijeme. Danas, kada sam vidio koliko je sati, pomolio sam se, borio se...i ostao u krevetu. Konačno, u šest i petnaest, prema mojoj budilici (koja je već neko vrijeme pokvarena), ustao sam se. Potpuno ponižen, ispružio sam se na pod, priznajući svoju pogrešku, te zatim – uz *Serviam!* ('Služit ću')- odjenuo sam se i započeo meditaciju. A onda, negdje između šest i trideset i petnaest do sedam, vidio sam kako je već neko vrijeme lice moje Gospe od Poljubaca ispunjeno srećom i radošću. Vrlo pažljivo sam pogledao. Vjerovao sam

kako mi se osmjehuje jer je to tako djelovalo na mene, iako se njene usne nisu pomakle. Vrlo smireno, uputio sam svojoj Majci puno toplih riječi.

Njegov napor u izvršavanju svoje odluke može ponekad biti prisutan i u našoj borbi: ustati točno na vrijeme. On u tome nije uspio. To je bilo nešto što ga je ponižavalo. Usprkos tome, on ne brka svoju ljutnju i svoje poniženje s velikodušnošću Božjeg srca. Vidio je Gospu kako mu se osmjehuje, i to nakon neuspjeha. ***Nije li istina kako smo skloni vjerovati da je Bog zadovoljan s nama samo ako postupamo ispravno? Zašto svoje zadovoljstvo pogrešno prepoznamo u Božjem osmijehu kao Njegovu nježnost i privrženost?*** Reagiramo li jednako tako pošto se pridignemo nakon ponovnog posrnuća?

Puno puta smo molili Gospu da se za nas založi kod našeg Gospodina – *ut loquaris pro nobis bona*. Ponekad smo možda i pokušali zamisliti kako izgledaju razgovori između Marije i njezinog Sina. U molitvama možemo prodrijeti u tu intimu kontemplirajući o ljubavi Marije i o ljubavi Isusa za svakog od nas.

“Tražiti Marijin osmijeh nije čin molitvene ili staromodne osjećajnosti, nego je pravilan izraz živog i duboko ljudskog odnosa koji nas vezuje s njom koju nam je Krist dao za Majku. Želja za kontemplacijom o osmijehu naše Gospe nije prepuštanje nekontroliranoj mašti.” Benedikt XVI ove je riječi izgovorio u Lourdesu govoreći o mladoj Bernardette. U Marijinom prvom ukazanju, prije nego se predstavila kao Bezgrešno Začće, Gospa joj se jednostavno osmijehnula. “Marija se prvo osmijehnula Bernardette, kao da je to

bio najprikladniji pristup otkrivenju njezine tajne.” Mi također želimo vidjeti ovaj osmijeh i živjeti u toj radosti. Naše pogreške – bez obzira koliko velike – ne mogu ga nikad izbrisati. Ako se ponovno ustanemo, možemo tražiti Marijin pogled i dati se nanovo potaknuti njezinom radošću.

^[i]“The Way”: *Critical-Historical Edition*, pripremio Pedro Rodriguez, komentar na br. 746, str. 880.

^[ii]Papa Franjo, *Poruka za 33. Svjetski dan mladih*, 25. ožujak, 2018.

^[iii]Monsinjur Fernando Ocariz, *Patoralno pismo*, 14. veljače. 2017. br. 8.

^[iv]Dante Alighieri, *Božanstvena komedija*, “Raj,” Pjevanje 33.

^[v]Papa Franjo, *Apostolski nagovor, Evangelii Gaudium*, 24. studenog, 2013., br. 264.

^[vi] *Put*, br. 265.

^[vii] Andres Vazquez de Prada, *The Founder of Opus Dei*, Vol 1, Princeton, 2001, str. 361.

^[viii] Papa Benedikt XVI, Homilija, 15. rujna, 2008.

^[ix] *Ibid.*

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/ugoditi-
bogu/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/ugoditi-bogu/) (5.08.2025.)